

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Halina Kiriło

w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w R. - W. O.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu

w dniu 11 grudnia 2014r.,

zażalenia SSR W. O. na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu

Dyscyplinarnego w [...] z dnia 15 września 2014r., sygn. ASDo [...] o zasądzeniu

zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję,

na podstawie art. 626 § 3 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

p o s t a n o w i ł

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że z tytułu zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję zasądzić od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz SSR W. O. kwotę 7.578,41 (siedem tysięcy pięćset siedemdziesiąt osiem i 41/100) zł.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...] zasądził od Skarbu Państwa na rzecz SSR W. O. kwotę 6.456, 00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem pierwszej instancji. Określając należną kwotę zwrotu uzasadnionych wydatków związaną z dojazdem obrońcy obwinionego na rozprawę, Sąd Apelacyjny przyjął stawkę 0.60 zł za jeden kilometr, powołując się na „związanie” go zarządzeniem Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 czerwca 2014r., ustalającego właśnie taką stawkę zwrotu kosztów przejazdu kilometra.

Zażalenie na to postanowienie wniósł SSR W. O., zaskarżając je „w części dotyczącej zasądzenia wydatków poniesionych w związku z dojazdem obrońcy obwinionego na terminy posiedzeń samochodem prywatnym”. Podniósł zarzut naruszenia paragrafu 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002r. sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. Nr 27, poz. 271 ze zm.), poprzez nie zastosowanie stawki zgodnej z w/w rozporządzeniem, wynoszącej 0,8358 zł za kilometr przebiegu pojazdu. Skarżący wniósł o „przyznanie całości udokumentowanych wydatków poniesionych w związku z przejazdem obrońcy na terminy posiedzeń prywatnym samochodem zgodnie z cytowanym rozporządzeniem”.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozważył co następuje.

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Składając we wniosku o zwrot uzasadnionych wydatków spis ich kosztów, SSR W. O. wskazał, że koszt siedmiokrotnego przejazdu z R. do Ł. i z powrotem wyniósł kwotę 3.978, 41 zł, która to kwota była iloczynem 4.700 km i stawki 0, 8358 zł, wynikającej z § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002r. (k.560 akt głównych).

Sąd *a quo* co do zasady uznał słuszność wniosku co do należnego zwrotu kosztów, ale przyjął stawkę kilometra przebiegu samochodu w wysokości 0,60 zł. Wskazał przy tym, że rozporządzenie określa maksymalny, a nie stały przelicznik, natomiast uznał się za związanego w tym zakresie zarządzeniem Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 czerwca 2014r., określającym tę stawkę na 0,60 zł. Po jej przyjęciu, z tytułu zwrotu wydatków związanych z kosztami przejazdu obrońcy, wyliczył tę należność w kwocie 2.856, 00 zł i taką też uwzględnił w zaskarżonym orzeczeniu (po zsumowaniu z kwotą 3.600 zł, stanowiącą koszt ustanowienia obrońcy z wyboru).

Sposób wyliczenia przez Sąd pierwszej instancji kosztów przejazdu obrońcy zakwestionował autor zażalenia. Powołał się on na treść rozporządzenia Ministra

Infrastruktury z dnia 25 marca 2002r., stwierdzając, że to wskazana tam kwota powinna być podstawą wyliczenia, tym bardziej, iż zarządzenie Prezesa Sądu Apelacyjnego wydane zostało już po zakończeniu postępowania głównego, co nastąpiło w dniu 4 listopada 2013r. Stanowisko skarżącego było zasadne. Rzeczywiście zarządzenie Prezesa Sądu Apelacyjnego wydane zostało już po zakończeniu postępowania pierwszoinstancyjnego. Co istotniejsze, zarządzenie Nr [...] z dnia 30 czerwca 2014r., jak już jego tytuł wskazuje, dotyczy „ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w Sądzie Apelacyjnym w [...] z tytułu podróży służbowej przy wykorzystaniu pojazdu prywatnego niebędącego własnością pracodawcy oraz ustalenia zwrotu kosztów dojazdu sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] z miejsca zamieszkania do siedziby Sądu”. W tej sytuacji argument Sądu *a quo* o związaniu go tym zarządzeniem, w istocie jedyny w omawianym zakresie, nie mógł być uznany za przekonujący. Zarządzenie to przecież nie odnosi się do stron postępowania. SSR W. O., ustanawiając obrońcę z wyboru, niewątpliwie miał możliwość w ramach stawek umownych, przyjęcia do wyliczeń kosztów przejazdu obrońcy na rozprawy z R. do Ł. stawki określonej w § 2 pkt 1, ppkt b rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002r., to jest stawki 0.8358 zł za kilometr przebiegu pojazdu.

Konsekwencją tego stanowiska Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego była zmiana zaskarżonego postanowienia i przyjęcie za podstawę wyliczenia tej ostatniej stawki, która po pomnożeniu przez 4.700 km, dawała kwotę wskazaną w spisie kosztów przedłożonym przez SSR W. O., to jest kwotę 3.978,41 zł, która wraz z kosztami ustanowienia obrońcy (3.600 zł), wyrażała się kwotą 7.578,41 zł. Taką też kwotę przyznano SSR W. O. w części dyspozytywnej postanowienia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego.

Rzecz jasna, Sąd *ad quem* dostrzega, że kwota ta nadal różni się od kwoty wskazanej w przedłożonej przez SSR W. O. fakturze (k.561 akt głównych), gdyż w tym dokumencie kwota ta powiększona została o 23 %, to jest o wartość podatku VAT. Jednak już Sąd pierwszej instancji w swoich wyliczeniach wysokości tego podatku nie uwzględnił, a w uzasadnieniu postanowienia kwestię tę pominął. Takie stanowisko nie zostało jednak w zażaleniu zakwestionowane i przeciwko niemu skarżący żadnych zarzutów nie sformułował, chociaż kwestii tej sporo uwagi

poświęcił Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w postanowieniu z dnia 27 sierpnia 2014r., którym rozstrzygnięto o kosztach związanych z postępowaniem odwoławczym, przywołanym zresztą w przedmiotowym zażaleniu. Brak w tej mierze jakichkolwiek zarzutów czy argumentów implikuje uznanie, że zagadnienie dotyczące powiększenia należnych kosztów obrony o podatek VAT, pozostało poza granicami wniesionego zażalenia, a zatem Sąd odwoławczy nie miał prawnych podstaw do wypowiedzania się w tym zakresie – art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

Kierując się przedstawiona powyżej argumentacją Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[aw]